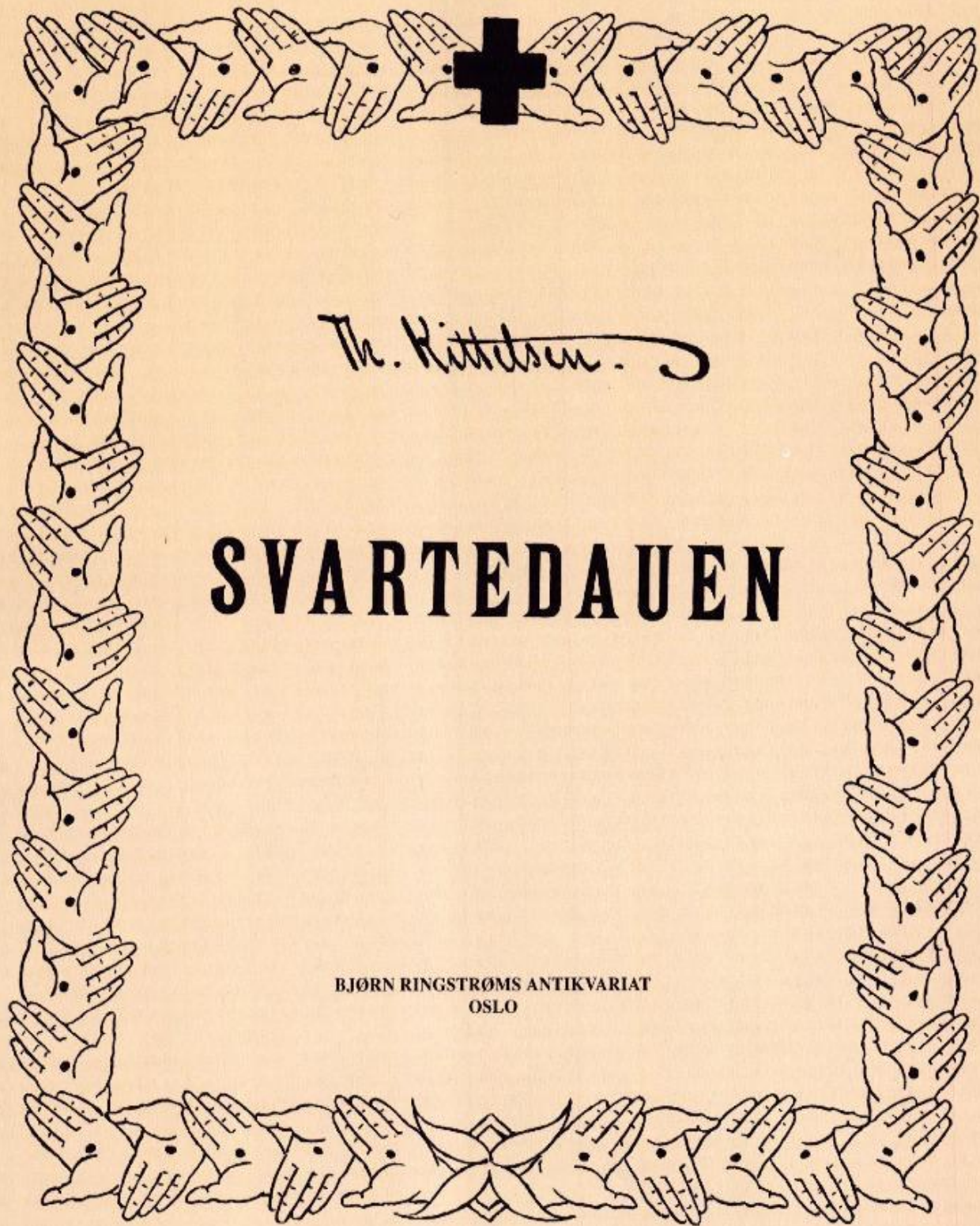

Th. Kittelsen.

SVARTEDAUEN

SVARTEDAUEN

Th. Kittelsen.

SVARTEDAUEN

BJØRN RINGSTRØMS ANTIKVARIAT
OSLO

NBR-DEPOTBIBLIOTEKET
POSTBOKS 278 - 8901 MO

"Svartedauen" utkom første gang i 1900. Denne faksimileutgaven er utgitt i 1993.

ISBN 82-90520-20-4
Trykt i Ungarn

INDHOLD.

HØSTKVÆLD.

PESTA KOMMER.

MOR DER KOMMER EN KJÆRRING.

FATTIGMANDEN.

HUN FÆRER LANDET RUNDT.

OVER SJØ OG ELV.

SOPER HVER KROK.

PESTA DRAGER.

ØDE.

VESLE PER OG LILLE MARI.

RYPÅ.

KNUT OG THORE.

MUSSTAD.

DEN GAMLE KIRKE.

TUREN SPILLER.

Høstkvæld.

Høsten er kommen
med mørke nætter.
Gamle Knut
siddet ved peisen,
stirrer i varmen,
grubler og tænker.

Høstkvælden mørkner,
saa raa og kold,
skaadden synker
blandt svarte graner.
Uglen uler
styt derude.

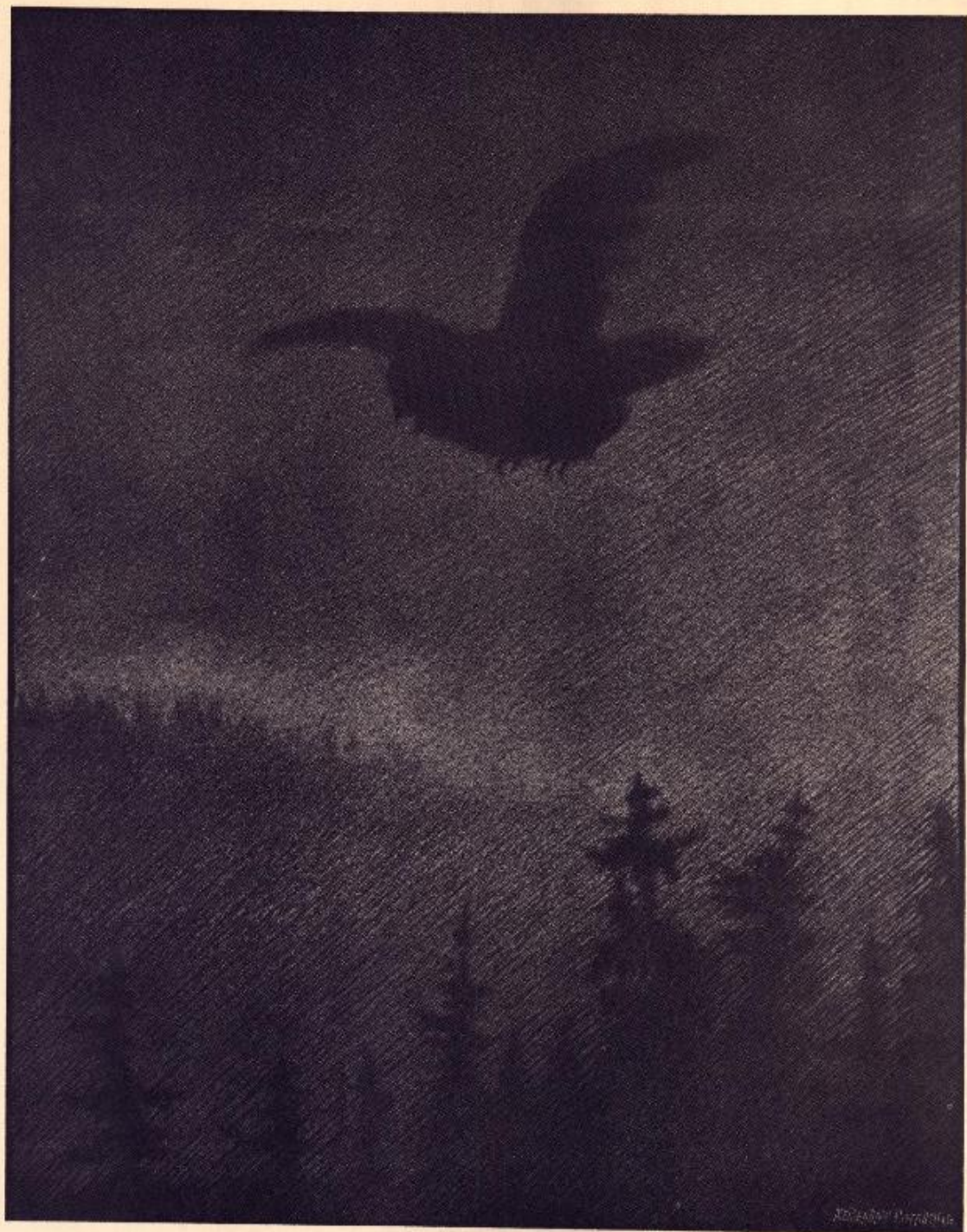
Gamle Knut
kærer i varmen.
Gnisterne spraker,

ilden flammer,
skrømtet danser
paa gulv og vægger.

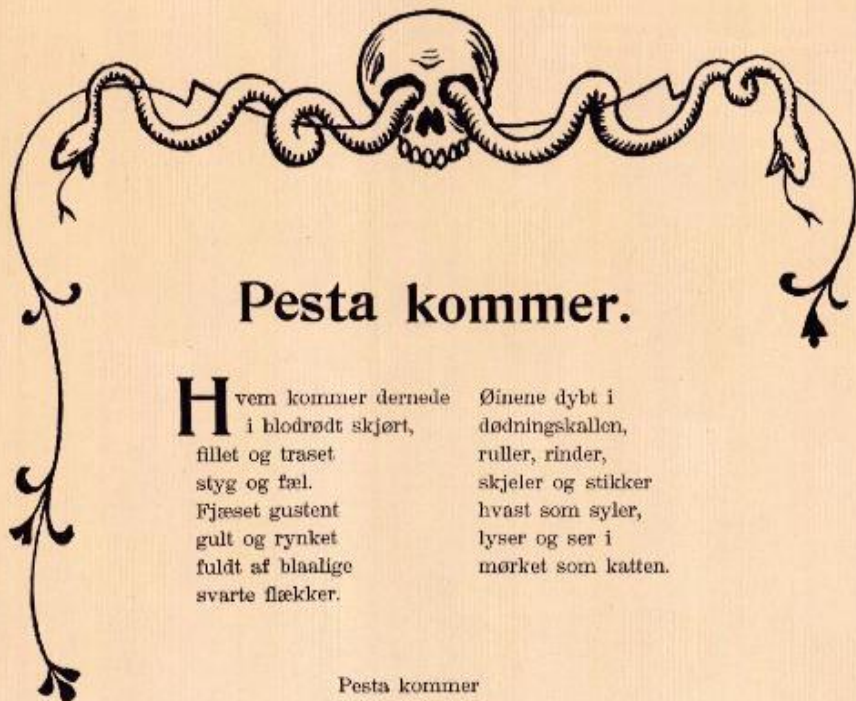
Thore hun susler
med kopper og kar,
sutrer og labber
fra skab til hylde,
har saa meget
at varelage.

Det piber, det hviner
rusker og river.
Det rasler og banker
som dødningsknoker,
ude i mørket
i regn og rusk.

Abdullah Hammad

Pesta kommer.

Hvem kommer dernede
i blodrødt skjørt,
fillet og traset
styg og fæl.
Fjæset gustent
gult og rynket
fuldt af blaalige
svarte flækker.

Øinene dybt i
dødningskallen,
ruller, rinder,
skjeler og stikker
hvast som syler,
lyser og ser i
mørket som katten.

Pesta kommer
over berg og dal,
skog og eng,
sjø og elv,
fjord og fjære.
Labber,
skvabber,
knæerne skrangler.
Rager og river
soper, feier.
Riven tar mange,
limen alle.

Mor der kommer en kjærring.

Sjelden kommer fremmedfolk,
til den gamle mørke lave
bjælkestue op' i lien.
Hænder det en enkelt gang,
at en kjending slænger indom,
ser de ham alt langt derborte,
længe før han er ved bækken.
Og de undres og de gætter:
„Kanske er det Per i Klypa — —
— jamen tror jeg det er Bjøn?“ — —

En vakker høstdag varm og klar,
blade falder et for et,
gule, røde, — stille — stille. —
Ungerne paa gæren hænger,
glør og glaner bort i aasen,
aldrig saa de mage før! —
Hvem er det som kommer der? —
Ligner mest den stygge fæle
søppelhaugen bag om huset —
kræker som en bylt af filler,
sent, men sikkert, som en lus. —

— — — —

Nu er stygga helt ved bækken, —
trør forsigtig paa den gamle,

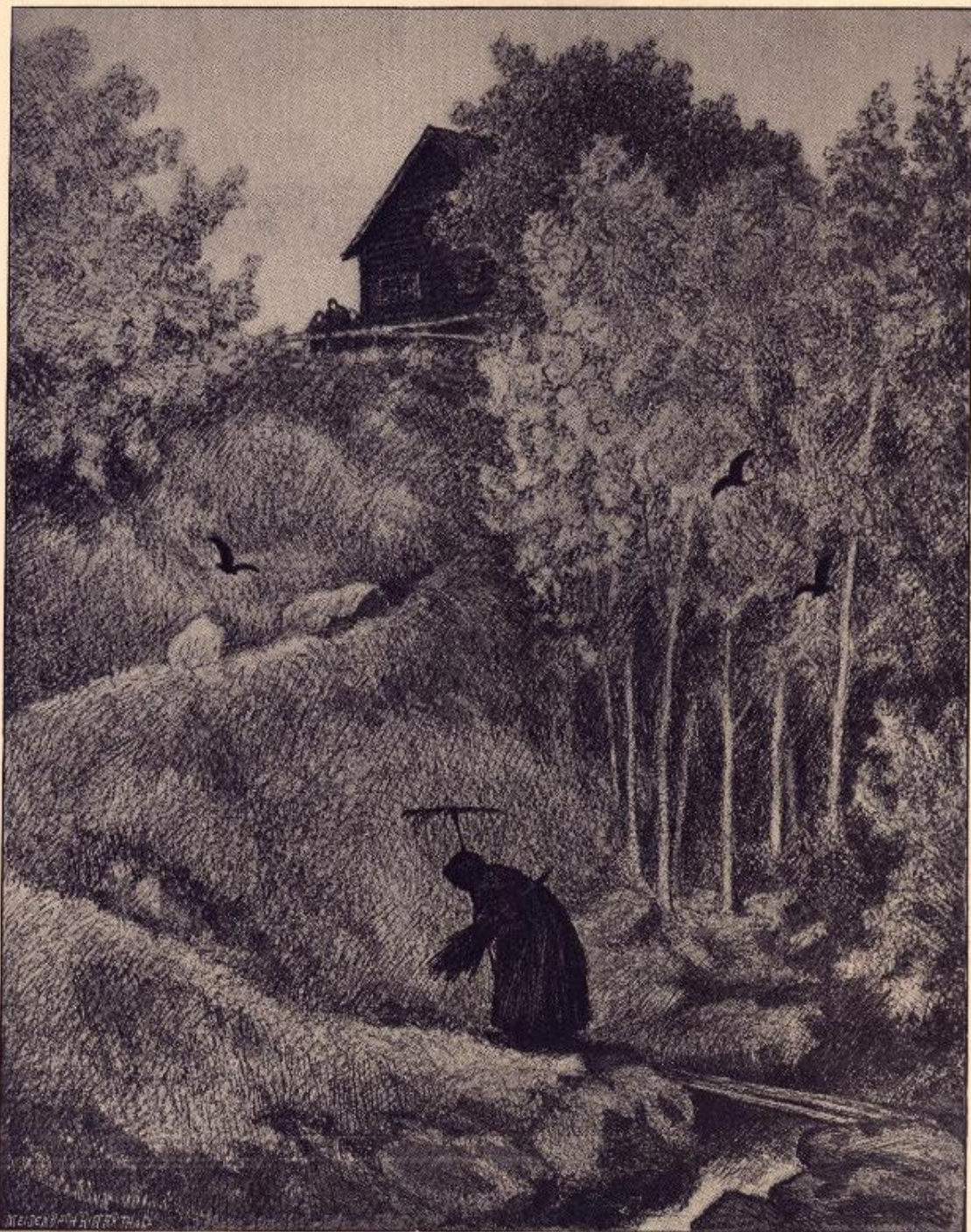
raadne, sprukne, plankebroen.
Sopelime under armen, —
og en rive har hun med sig.
Stygge fugle flakser om
og klyper hende
bag i nakken. —

Aa huttetu! Nu blir de rædde,
alle stuper ind til mor:

„Mor, mor!
Skynd dig og kom ud.
Nede ved bækken
kommer der en kjærring
saa styg og saa fæl,
at vi aldrig saa mage.
Aa vi er saa rød
den stygge kjærringen!
Lad os stænge døren
og gjemme os under sengen!“

Se, nu glør hun op mod huset
med de grønne onde øine.
Kanske vil hun gaa forbi?
Se nu tar hun til at sope —
soper slig at grus og blade
fyker om til begge sider! —

W. G. B. R. 1877

Fattigmanden.

Han kjender hvert skridt
hver stub og træ.
De samme spor,
de samme tanker.

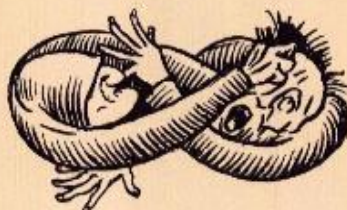
Den veien har han trasket
i mange aar.
Tanken er blit
en ensformig sang:
„Jeg kjender hver busk,
jeg kjender hvert blad,
hver lyd, hvert skridt,
hver solstref i skyggen.“

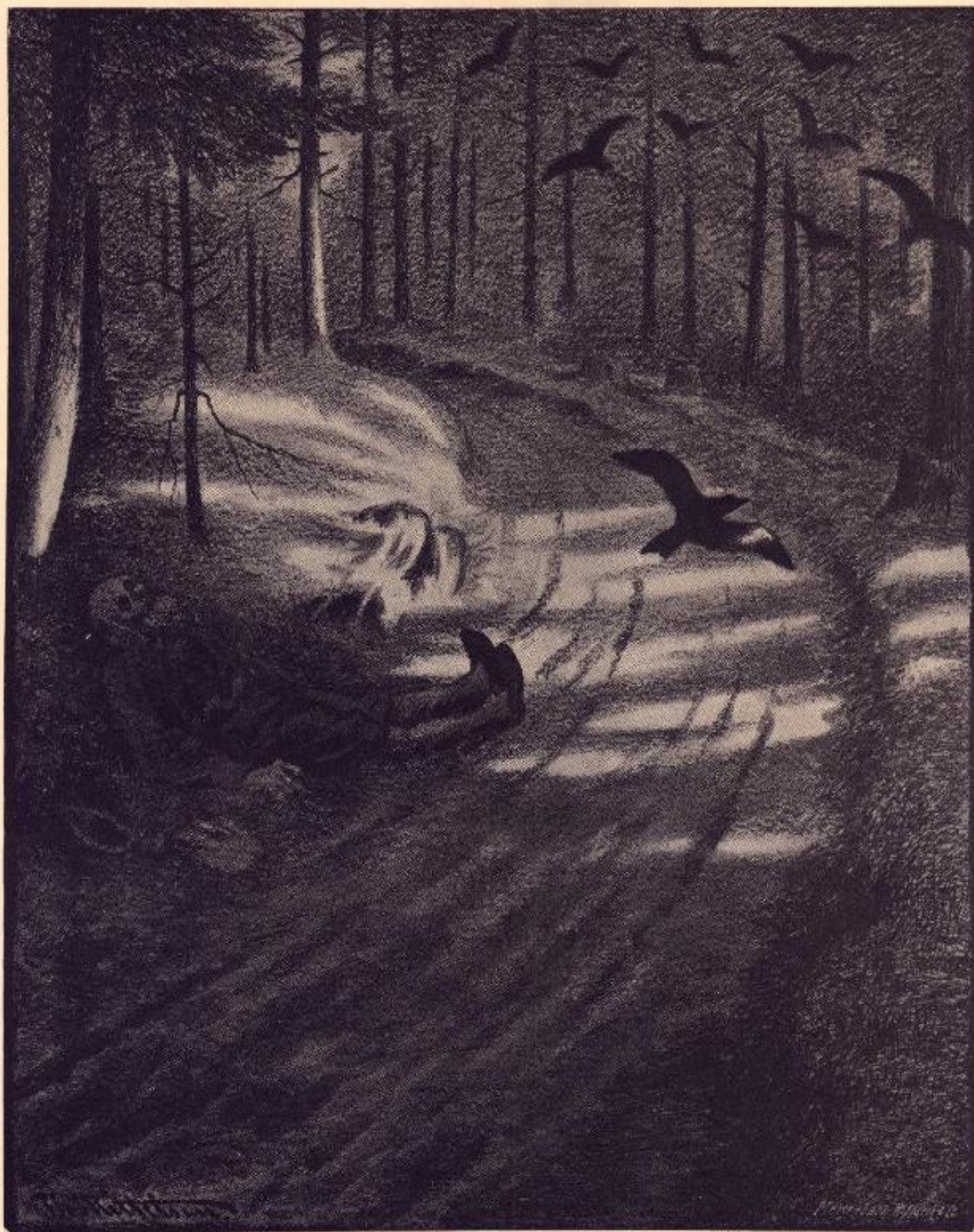
Veien er lang —
lang. —
En hakkespæt trommer
paa en raadden stamme.
En kraake skriger.
Et ekorn rasler lidt.
Ellers er alt
saa blikkende stille. —

saa stilt at bække-
duren skrømmer.

Kommer der nogen? — —
var det ikke det
han syn's.
Deroppe i svingen
kommer en gammal
kroget kjærring,
med rive og lime.

Hun rokker med hodet,
kommer lige paa ham.
Ser ham ind i synet
med stikkende, skjælende,
onde øine.
Gir ham en vissen
skjælvende haand,
bare skind og ben,
gulgras og fuld af
blaaorte flækker.

Hun farer landet rundt.

Pesta farer landet rundt,
i by og bygd, hus og hytte.
Hun raker i hundrevis,
soper i tusenvis.

Folk rømmer tilskogs
og høit tilfjelds, andre langt
ud paa vilde havet,
til holmer og skjær.

De gjemmer sig i huler og kløfter,
jager hverandre som vilde dyr.
Pesta kommer efter,
snuser dem op.

Uglen uler, lommen skriker.
Det spøker paa land, det spøker tilhavs.

Stønner og sukker,
graater og jamrer.

Om natten er skrik og hyl.
Draugerne kommer i tang og tare,
slasas med de døde,
drar dem med sig.

Vinden leker med dødningskaller,
ruller dem mellem sten og revler,
blæser dem tørre
og skinnende hvide.

Ekko sidder i det svarte fjeld,
lytter til havets
ensomme graat,
i skvulp og gulp.

Skaadden vælter i vældige flak,
over fjord og fjeld.
Lægger sig dødningsklam
over alt.

Pesta med sin sopelime
skaaner ingen.
Soper den som træt af livet,
knækt af kummer og af smerte,
ber om døden.

Soper den som ber om livet,
den som først i rædselen
i sit sidste øieblik,
hykler for et gudebilled.
Soper alle uden skaansel,
ind i døden.
Livets lille søppeldynge

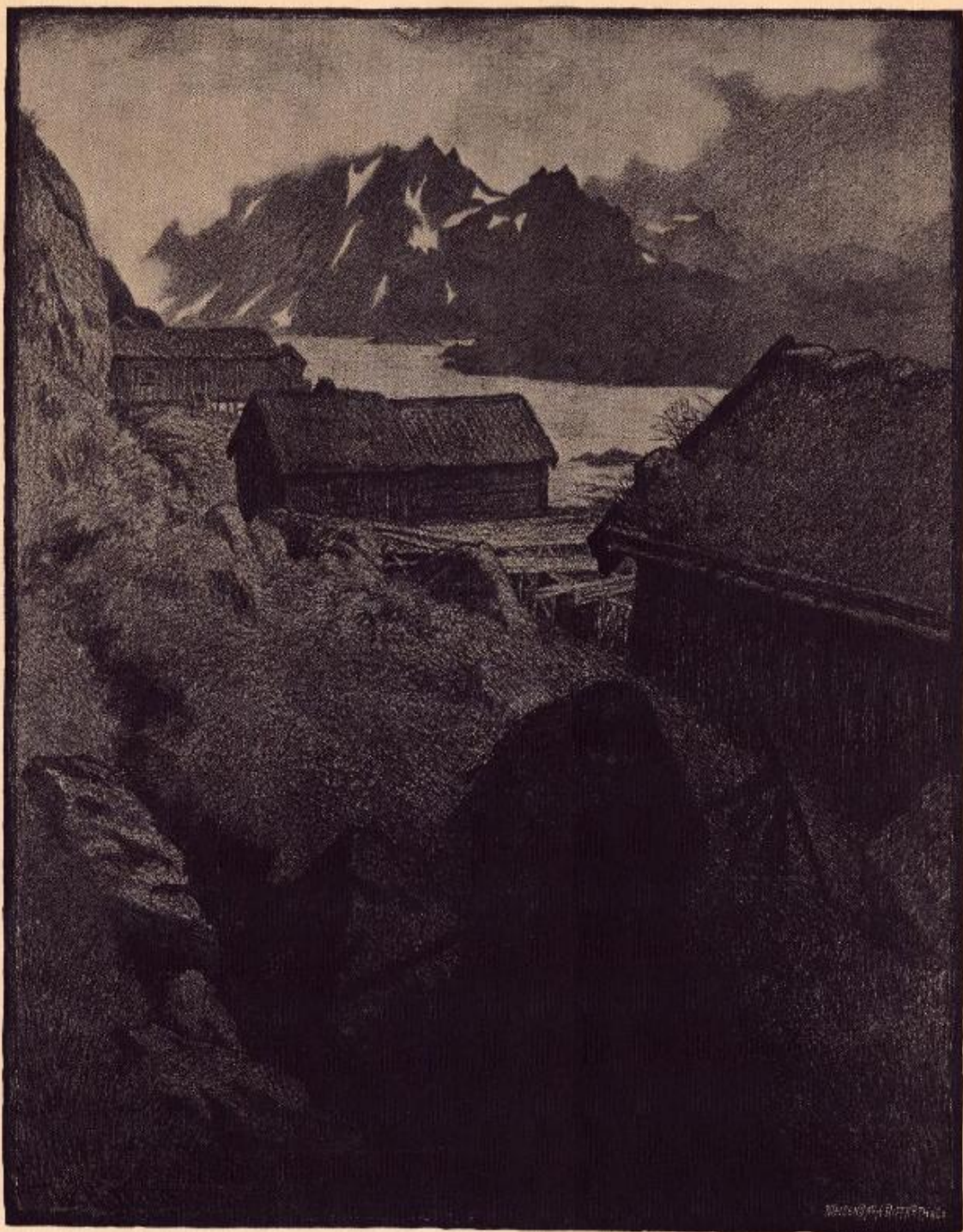

med de mørke sprukne minder,
smuldrer bort i ensom glemsel,
ved den høie lysets port
til den store evigheden.
Himle høi er saligheden
bag den store lyse port,
tusen millioner roser
drysser for hver torn i livet.

Vinden hyler, regnen pidsker,
paa de store øde vidder.
Over myrsøk og blandt stene,
humper der et dødningtog.
Mand og kone dingler døde,
bunden fast til hesteryggen.
Skjælvende af regn og kulde,
som en klump paa fire ben,

sjangler hesten om i drømme, —
gulp i gulp, den traar i myren.
Reisen gaar til dødens land,
med de endeløse vidder
fuld af fagre hvide blomster.
Regnen pidsker vinden hyler,
ravnen skricker efter aadsel.

Over sjø og elv.

Per Sandaker stod og hug vinterved,
aa huj aa hei!
Vridne og harde var kubberne,
aa jøja mei!

Per han rodde saa føika sto,
i huj aa hei!
Da saa han gamla grinte og lo,
aa jøja mei!

Gamla tar fram en bok saa stor,
aa huj aa hei!
Spytter paa fingren og blar og glor,
aa jøja mei!

Saa kom der en kjærring kroket i ryg,
aa huj aa hei!
Gammel som arvesynden og styg,
aa jøja mei!

Saa skjønte han haa det var for troid,
aa huj aa hei!
Og ønsket hende fanden ivold,
aa jøja mei!

„Saa sandt som jeg maa over dette vand,
i huj aa hei!
At spare dit liv gaar ikke an,
aa jøja mei!

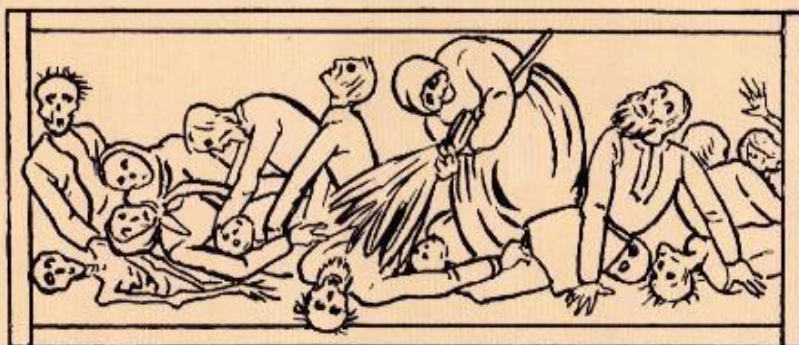
„Du Per, jeg skal over til Eskeland,
i huj aa hei!
Du satte mig over det Gjerrestadvand,
aa jøja mei!“

„Aa kjære mi pest, jeg ror dig frit,
i huj aa hei!
Naar bare du sparer livet mit,
aa jøja mei!“

Jeg tar hvad jeg kan, med lov og ret,
i huj aa hei!
Men du skal faa daue ganske let,
aa jøja mei!“

Og Per rodde hjem over Gjerrestadvand, Per la sig paa pallen døsigg og træt,
i huj aa hei! aa huj aa hei!
Mens gamla hun sopte paa Eskeland, Han sovned ind i døden med et,
aa jøja mei! aa jøja mei!

Soper hver krok.

Pesta soper
hver en krok.
Slut med raking,
sope, sope!

Tiden er knap,
alle maa med,
Per og Paal,
rub og stub.

Pesta liker sig,
veiret er bra,
trist og mørkt.
Det sner og sluter,
smelter, siler,
klisser og søler.

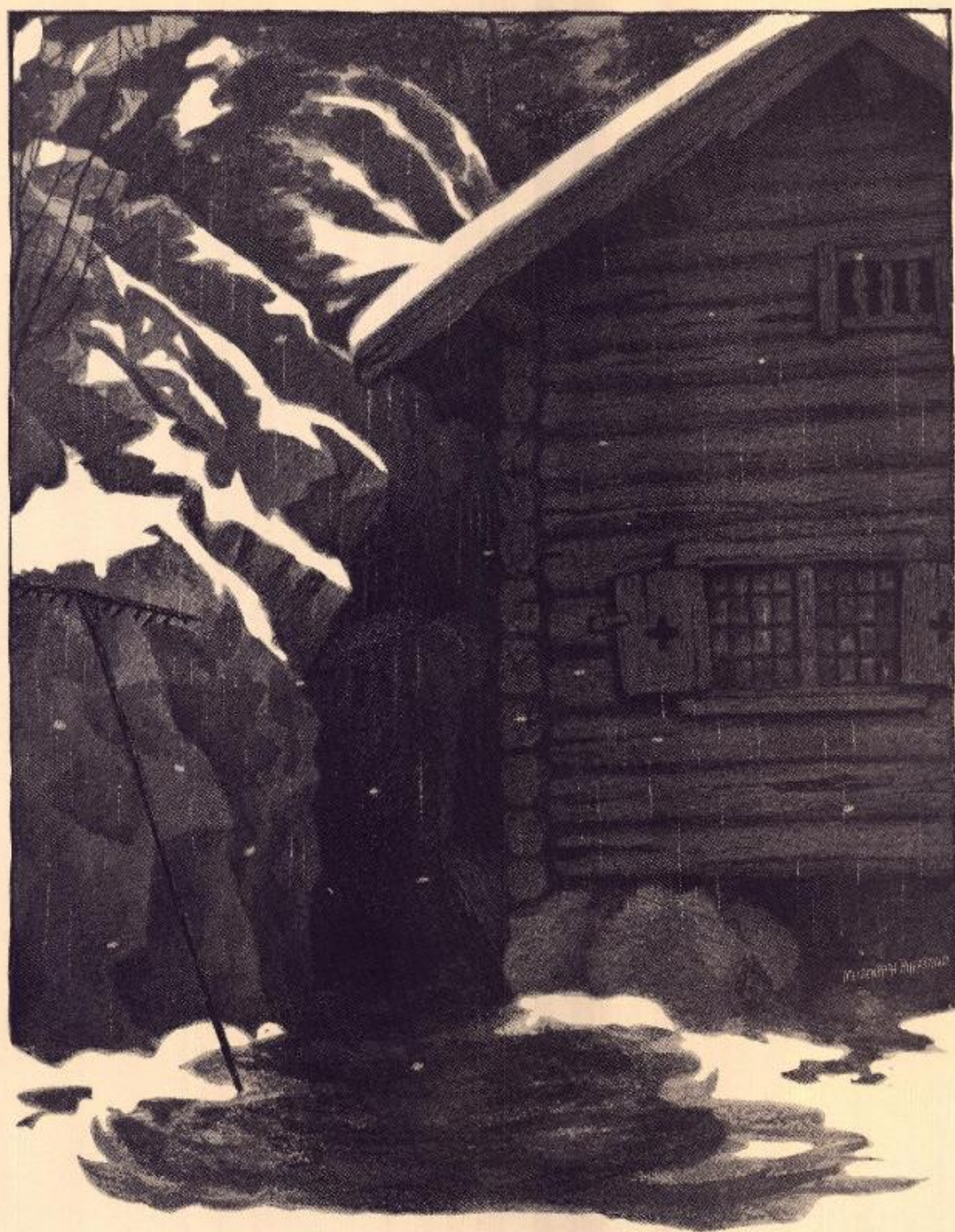

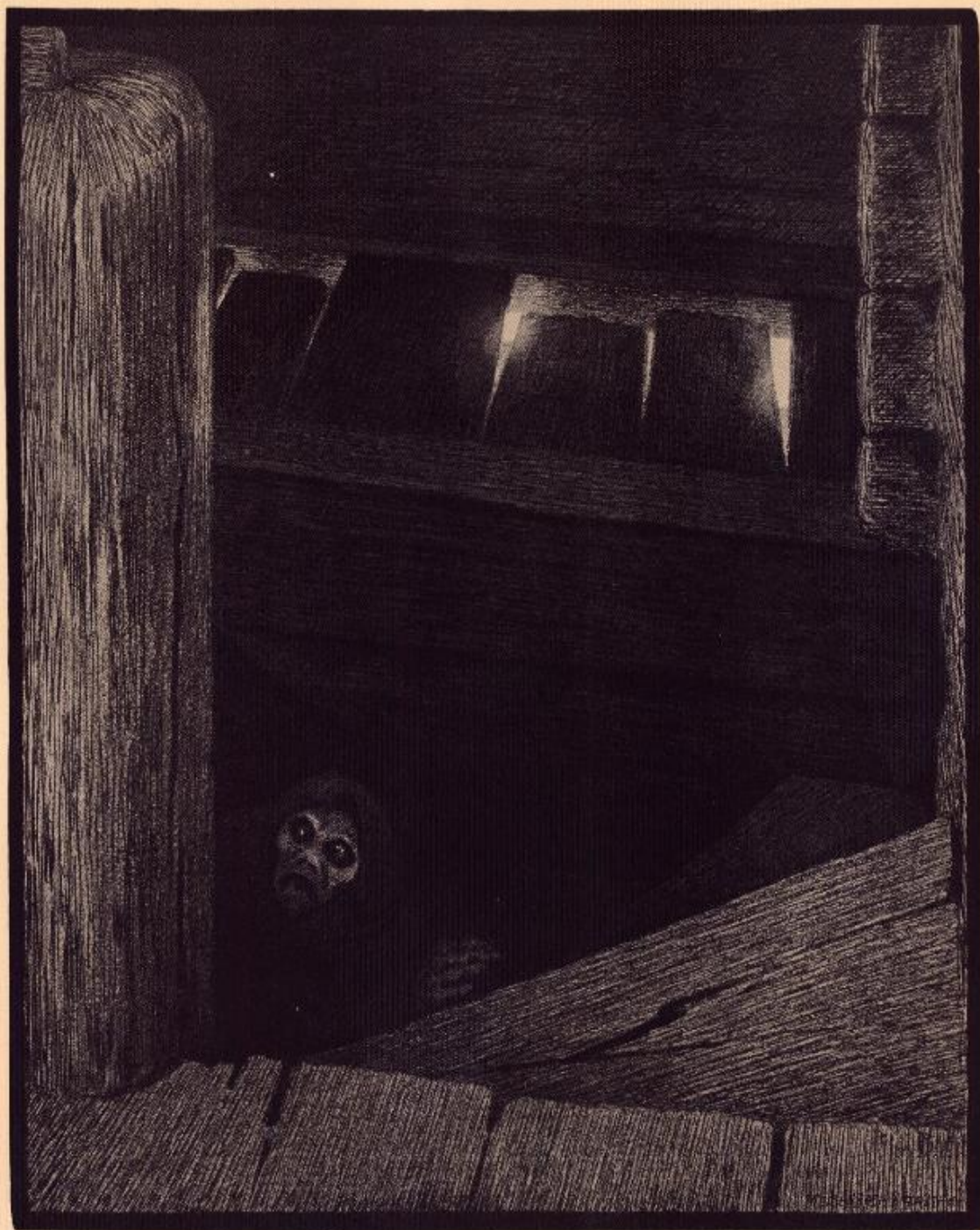
Limen tar
saa det skvætter.

Limen soper
i krik og krok.
Alt er trist,
deilig trist.
Død og døde,
stank og
raaddenskab.

Væggene sprækker,
bjælkerne raadner.
Bladene falder.
Luften graater
sne og slud.

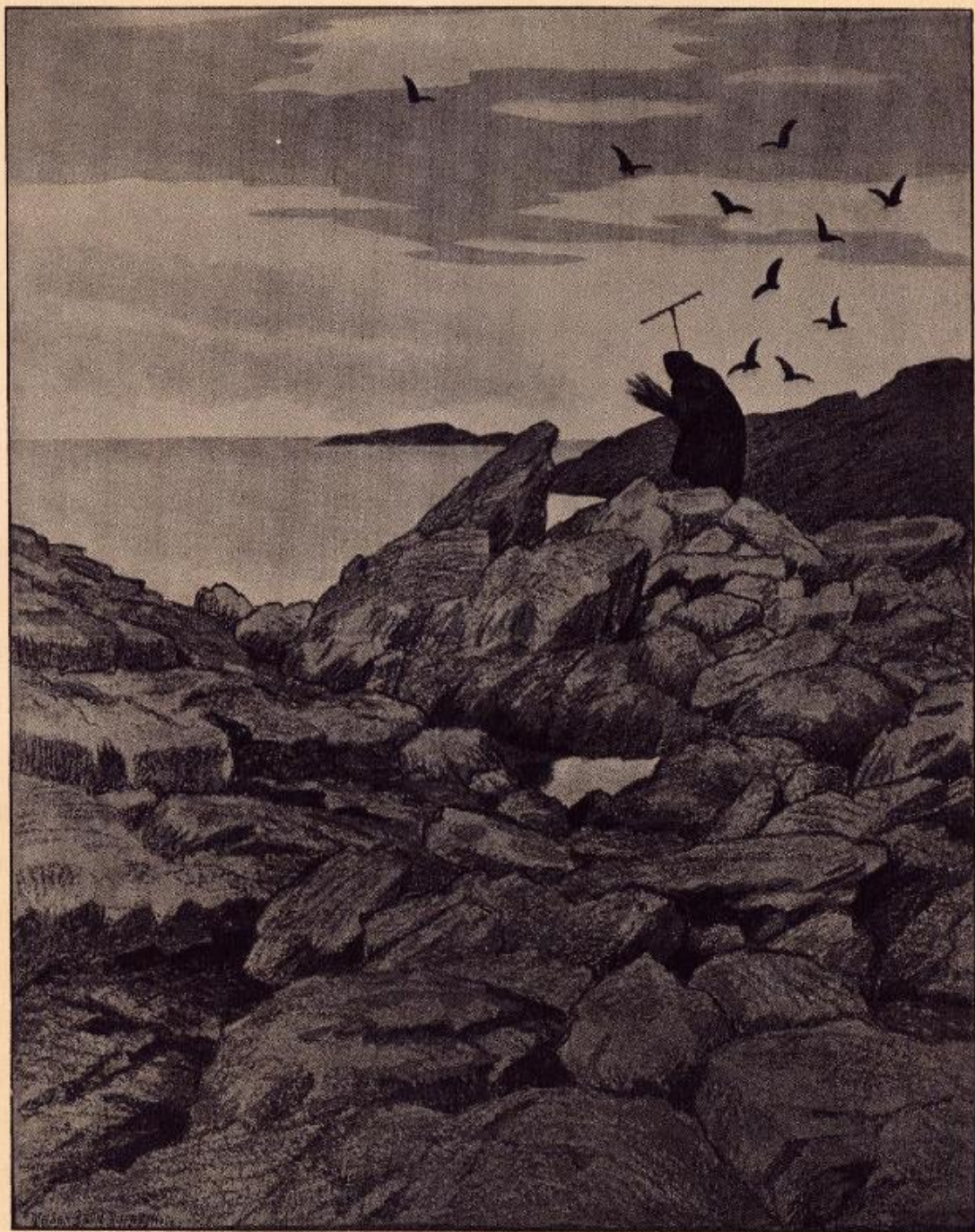
Pesta drager.

Stille, stille
vil jeg fare.
Nu er der bare
sten og hav.
Havets store
graa linje
ligger ensom
kold og trist.
Hvide knokler,
dødningben,
smuldrer mellem
grus og sten.

Sungen er
sidste tone
af en gravsang.

Paa den store
glemselslinje
langt derude
svinder draaber
stille, stille
i de svundne
tusender.

Øde.

Nu er løvet faldt for høsten.
Alt som rasled før for vinden
friskt og grønt i sommersolen,
dækker marken med et tæppe
visne blade.

Maanen skinner bleg og ensom
mellem nøgne tørre grener.
Bare gule visne straa
stilt paa torvetaket hæver.

Vesle Per og lille Mari.

Han vesle Per og lille Mari alene tusled om.
Alle vare døde, hele bygden stod tom.

Borte var det bedste som de hadde paa guds jord.
Pesta hadde sopt væk baade far og mor.

Taarer randt saa stride mens alene de sad.
Ikke fan's en skorpe eller mindste smulen mad.

Saa sovned de begge med tommeltot i mund,
og var hos far og mor op i himmerig en stund.

Og maanen steg saa ensom og lyste blegt og mildt,
da rusled det i fjeldet og brunmede stilt:

„Aa hør du Tryne Guri, de ingen meining e,
at ungerne ska svælt ihjæl naar vi bor like ve.“

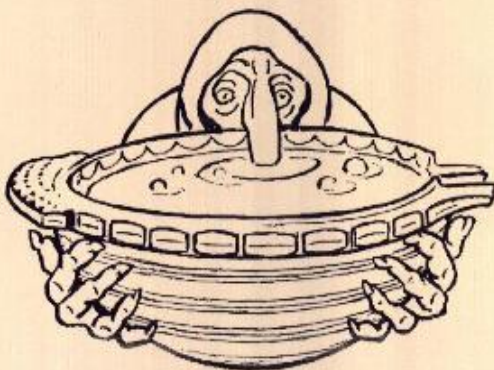
Og dypt derinde svarte med sutr og klynk
en gammal sprukken stemme, saa det rent var en ynk:

„Hør du Kaare Haltepink. Eg tykker du hev ret,
Naa labber og te baana me en liden mjølkeskvæt.“

Og troidene de sullad og stulled for de smaa.
Guri kom med mad til dem mens de i søvnen laa.

Guri breidde skindfellen over de smaa
og klapped dem med næven sin forsigtig etterpaa.

Høit paa himlen dukket maanen bagom mørken Sky.
Det var som han for graaten sig ikke kunde dy.

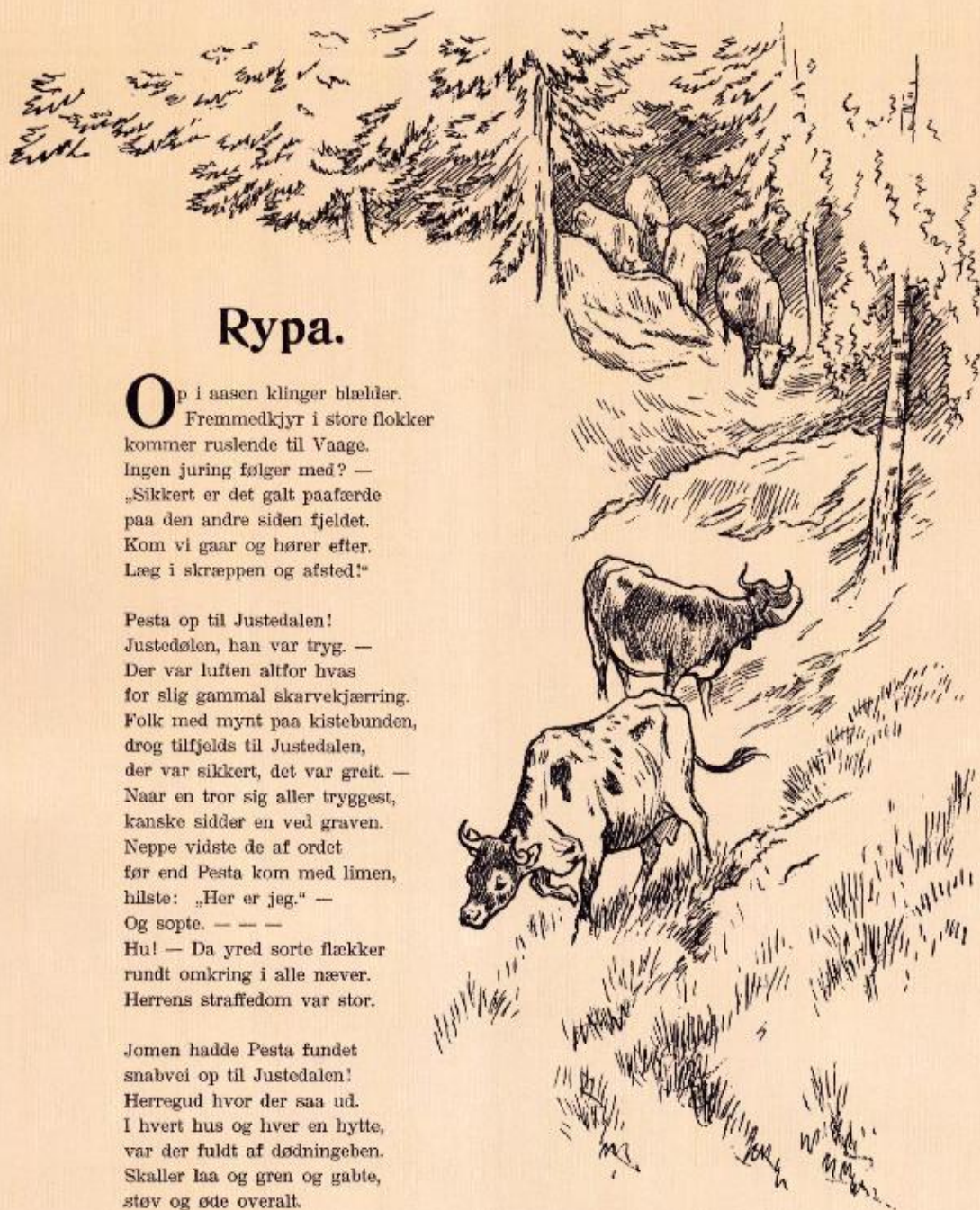

Rypa.

Op i aasen klinger blæder.
Fremmedkjør i store flokker
kommer ruslende til Vaage.
Ingen juring følger med? —
„Sikkert er det galt paa færde
paa den andre siden fjeldet.
Kom vi gaar og hører efter.
Læg i skræppen og afsted!“

Pesta op til Justedalen!
Justedølen, han var tryg. —
Der var luften altfor hvas
for slig gammel skarvekjærring.
Folk med mynt paa kistebunden,
drog tilfjelds til Justedalen,
der var sikkert, det var greit. —
Naar en tror sig aller tryggest,
kanske sidder en ved graven.
Neppe vidste de af ordet
før end Pesta kom med limen,
hilste: „Her er jeg.“ —
Og sopte. — — —
Hu! — Da yred sorte flækker
rundt omkring i alle næver.
Herrens straffedom var stor.

Jomen hadde Pesta fundet
snabvei op til Justedalen!
Herregud hvor der saa ud.
I hvert hus og hver en hytte,
var der fuldt af dødningeben.
Skaller laa og gren og gable,
støv og øde overalt.

Intet haab om liv at finde.
 Tause triste vandrer de,
 som kom op for hjælp at yde.
 Hei — da flyr en liden jente,
 som en opskræmt rypeunge,
 ind imellem birkeskogen.
 Alle til at fange hende,
 springer efter vesle Rypa,
 rundt omkring paa alle kanter,
 for at ringe hende inde.
 Rypa foran som en pil.

Og med store, skræmte øine
 bryder hun igjennem krattet,

river sig tilblods og stuper
 sansesløs af skræk og træthed.
 Med hodet skjult dybt ned i græsset
 hører hun, de kommer alt;
 hjertet hamrer vildt af angst,
 kvister knækker, blader rasler,
 tunge skridt og høie rop,
 Rypa skriker. Hun er fangen.

Rypa skriker mens de spørger,
 sparker spænder for sin frihed,
 til hun intet mere magter.
 I den store ensomheden
 har hun ganske glemt at tale.

Vesle Rypa bare graaler.
 Minderne med al sin rædsel,
 al sin sorg og ensomhed,
 barndomshjemmet — friheden, —
 strømmer ind i barnesjælen,
 slaar paa tusen ømme strenge.
 Vokser som en rypetorn
 deilig fuld af knop og roser.

Rypa, det blev hendes navn.
 Men fra hende, rypeungen,
 stammer der en hædersæt,
 fuld af store, gjeve navne
 lige ned til vore dage.

Knut og Thore.

Gamle Knut og Thore Nuten,
sad i Finndalen alene.
Alle andre væk, var sopt
af den stygge Svartedau'en.
Aar paa aar de gamle sad,
stuslig der i hytten sin,
værst de savned, at de ingen
mærkedage vidste længer,
ikke kunde feire julen
rette tiden, som de andre.

Sneen faldt i store flokker,
lagde sig saa mygt og blødt,
over al gudsskabte verden,
og de følte ganske sikkert,
julehelgen var for haanden.
Knut og Thore sulket stille.

Da tog gamle Knut tilorde:
„Hvis jeg ikke var saa skral,
jamen tog jeg fod paa nakken
for at finde fat paa folk,
saa vi kunde feire julen
sammetid som andre kristne.
Men jeg tror nok det er bedst,
at du Thore, tar iver.
Du er seigere end mig.“

Gamle Thore straks var villig:
„Jeg faar gaa i Herrens navn,
sko og ytterplag, det har jeg,
og lidt niste og paa veien.“
Sneen faldt saa tæt og stille.
Gamle Knut han stod i døren,
glante længe efter Thore,
da hun gik i Herrens navn.

Det gik tungt for gamle Thore,
sneen laa saa tæt og dyp,
men hun labbed trøstlig fremad.
Tænk om hun var rigtig heldig
traf hun kanske en paa veien,
lykken kommer, bare Gud vil.
Over i den næste dal
maatte der vel findes nogen?
Og hun trasket fuld af haab.

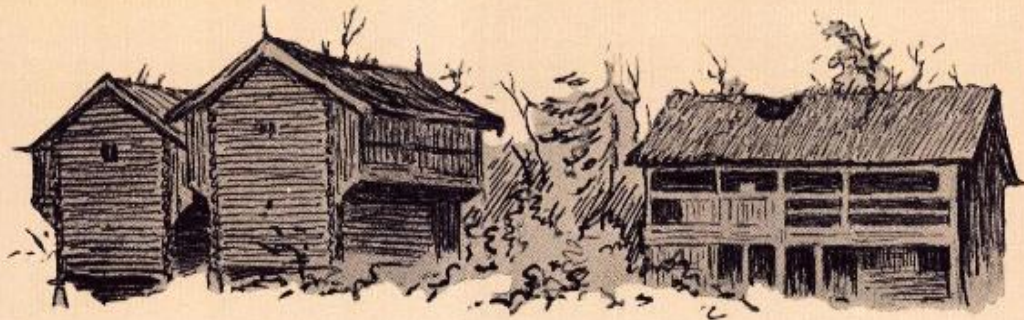
Thore mærker hun er gammel
sætter sig en stund til hvile:
„Herregud hvor tiden gaar,
Skrøl og skrøbelig en vanker
nedad bakke, til en stuper.
Ja saamen san.“ —

Som hun sidder slig i tanker,
roper det fra bratte fjeldet
saa at gamle Thore skvætter:

„Deka deka Thole!
Bake du brøuv te jole!
Note ei
aa dagane tvæi,
solange æ de ti jole.“

Da blev gamle Thore glad,
snudde hjem igjen til Knut.
Vidste tiden paa en prik,
kunde ikke tvivle paa
ord, som kom fra selve fjeldet.
Gamle Knut og gamle Thore
feired glade julhelgen.

Musstad.

Hundreder af aar var rundne
siden Pesta for omkring.
Der hvor før laa kongegaarde
stod nu bare vilde skoger.
Hele bygder, øde glemte.

Saa en dag det hændte sig,
at han Gudbrand Bjørneskytte
lysten fik paa pels og skinker.
Kommen ind i vilde skogen
slog han ind paa anden vei
end han pleied stryge om.
Da med et det var som Gamle
Erik sad i hele greia:
Rette veien fandt han ikke,
ikke at og ikke fram,
bare ørsked ring i ring?
Vildgras hvor han satte foden!
Sligt ham tyktes harmeligt,
ønsked Fanden bjørnepelsen.

Spor af mennesker?
Jo pyt san! —

Tænk dig store vilde skogen,
træ ved træ i milevis.
Store høie mørke graner
ene stammen lig den andre,
ingen stier eller fævel.
Lettere fandt lusen vei
i en lurvet skrubskindspels,
tænkte Gudbrand ved sig selv.

Ja, hvad skulde Gudbrand gjøre?

Han fik ta det med lidt ro,
det var sikkert nok det bedste.
Lidet hjælper det at bande
bære sig som en er galen,
allermindst naar ingen ser det.

Gudbrand tænkte ved sig selv:
Engang ræker eller kræker
jeg vel ind paa rette veien.
Men det drøide og det drøide —
bare endeløse skogen,
træ ved træ og ikke andet.

Gud ske lov og pris og tak!
Der med engang, lige for sig
har han svære bjælkehuset.
Men lidt rare saa de ud.
Væggene af svære bjælker
skakke, mørke, fuld af sprækker.
Ingen rydning rundt omkring,
granen vokste indpaa væggen,
og paa taget birken frodig
i et lubbent lag af mos.
Kanske var det huldregaarde?
Gudbrand blev nu ganske fælen. —
Og han lo ved sig selv,
ikke drak han mindste draaben,
ikke smagte han en bit,
selv om Huldra kom med mjød
og en pose fuld af gotter.

Men der kom nok ingen huldre,
og i gluggen ei et fjæs,
ikke mindste lyden høres,
alt var saa forladt og stille.
Rart det var om ei derinde
skulde findes spor af folk,
tænkte Gudbrand;
og han lettede paa klinken.

Tommetykt laa støv og rusk.
Spindelvæv i sorte folder
hang omkring fra tag og vægger,
dækket halvt en brusten bue
og en gammel fillet trøje,
muggen gjenemædt af møl.
Midt paa jeren stod en gammel
halv forirret kobberkjedel,
raadne nøster, spindetene,
og en hel del andre saker,
laa omkring paa bord og bænker.
Fælt var alt som øiet mødte,
værst var dog den kvalme lugten
som fra hundre tusen aar.
Op til loftet stod en stige,
sprukken ledeløs af alder.
Gudbrand maatte op og se.
Herregud saa stigen jamred,
knark og sutred for hvert trin,
som han Gudbrand tog forsigtig.

Huttetu — hvad han fik se
fik hans tænder til at skrangle! —

Fast i væggen stod der senger
tømret helt af svære bjælker,
seng for seng der laa en benrad

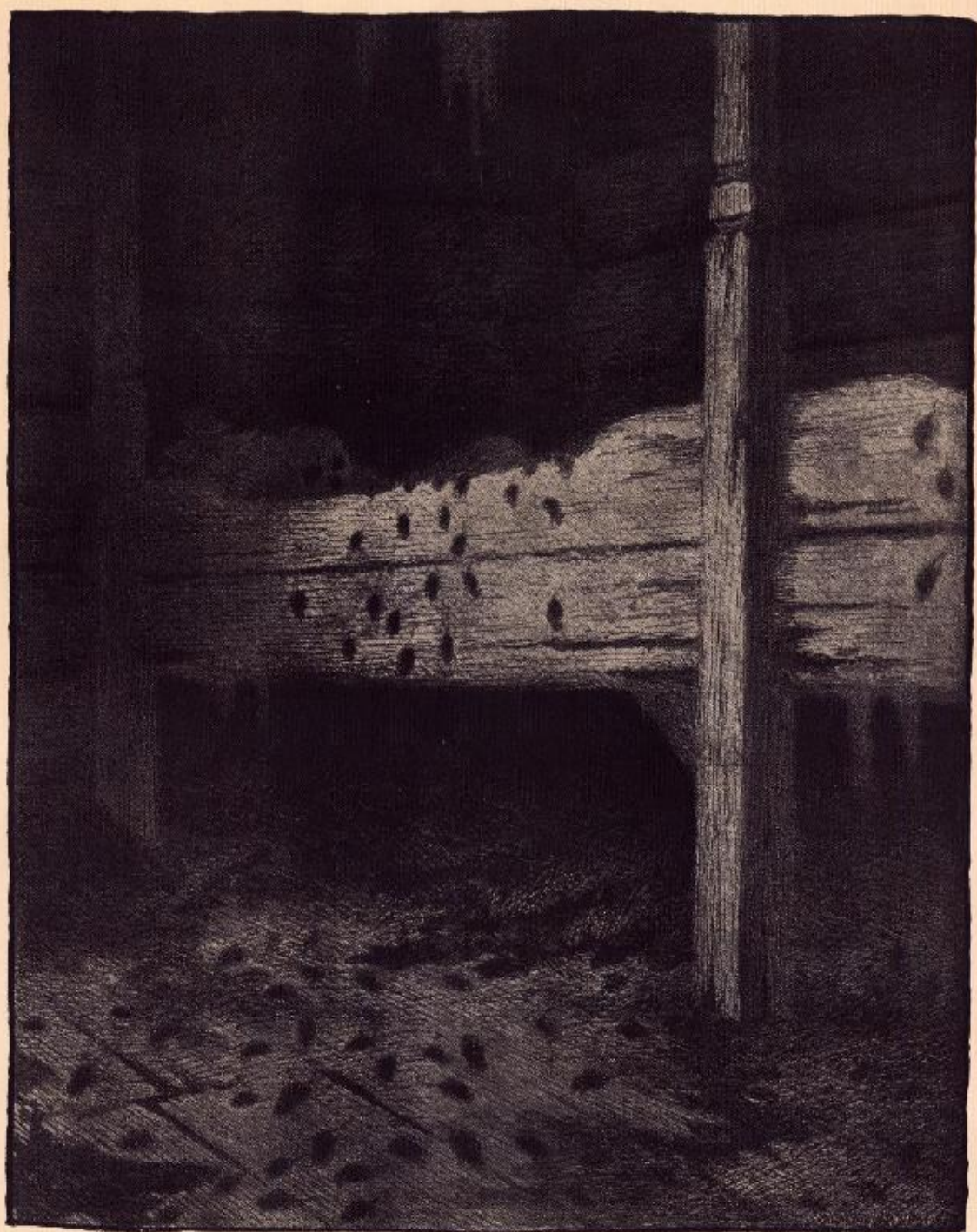
gren og gabte i en vrimmel —
ja i tusendvis af mus!
Neppe saa de Gudbrands hode,
førend hele musemyldren
gøiv omkring ham som en røg
ned igjennem stigehullet.

Javist kvak han — det er greit,
sligt kan hænde selv den bedste,
men det vared ikke længe.
Siden var han høit og lavt,
og rodet om i alle kroker.
Og han fandt at gaarden var
mere værd end bjørnepelsen.
Ind i bjælkevæggen hug han
med sin haandøks, navn og mærke.

Naar en først har lykken med sig
slumper resten af sig selv,
det er sikkert som en spiker.
Og saa gik det ogsaa Gudbrand.
Da han skulde hjem igjen,
gik han lige efter næsen
tvært igjennem vilde skogen,
indtil han saa røg af huser.
Træ for træ, han blinket veien
for at finde let tilbage.
Og saa drog han op igjen,
ryddet skog og gamle marker,
spjækket op den gamle gaarden,
saa den fik sin glans igjen.
Men dens navn, det vidste ingen. —

„Den var dørje fuld af mus
da jeg fandt den,“ sa han Gudbrand.
„Derfor skal den hede Musstad.“

Den gamle kirke.

Rypeskytten farer ensom
gjennem øde vilde trakter.
Hundreaarig gamle træer,
løfter sine kæmpestammer,
med de store mørke kroner,
tunge dryssende af sne.
Mørkt og tyst det er derinde
som et hjem for lodne troid.
Bare lyd af kvist som knækker
naar en elg gjør vei i krattet.
Saa et brag naar tunge fonner
falder mellem tætte grener,
og det fyker som en røg.

Som han standser for at lytte,
basker det med fuglevinger
oppe i en gammel skjæggran.
Skytten speider; høit deroppe
sætter sig en mægtig fugl,
bruser stolt med sine fjedre.
Og han sigter — pilen hviner,
stolt og uskadt flyver fuglen.
Men i mørke skogen lyder
saa forunderlig en klang
derfra hvor hans pil blev borte.
Klagende en klokkeklang
toner i den store stilhed,
som om pilen havde saaret
ensomhedens stille hjærte.
Skytten lytter høit forundret.

Med en hellig gysen søger
han at finde stedet,
bryder gennem krat og busker.
Skimter noget stort og mørkt, —
taarn og tag og brede fløie! —
Mellem gran og furustammer
ligger der en gammel kirke,
sunken sammen og forladt
i den vilde ensomhed.

For at redde den fra trolldskap,

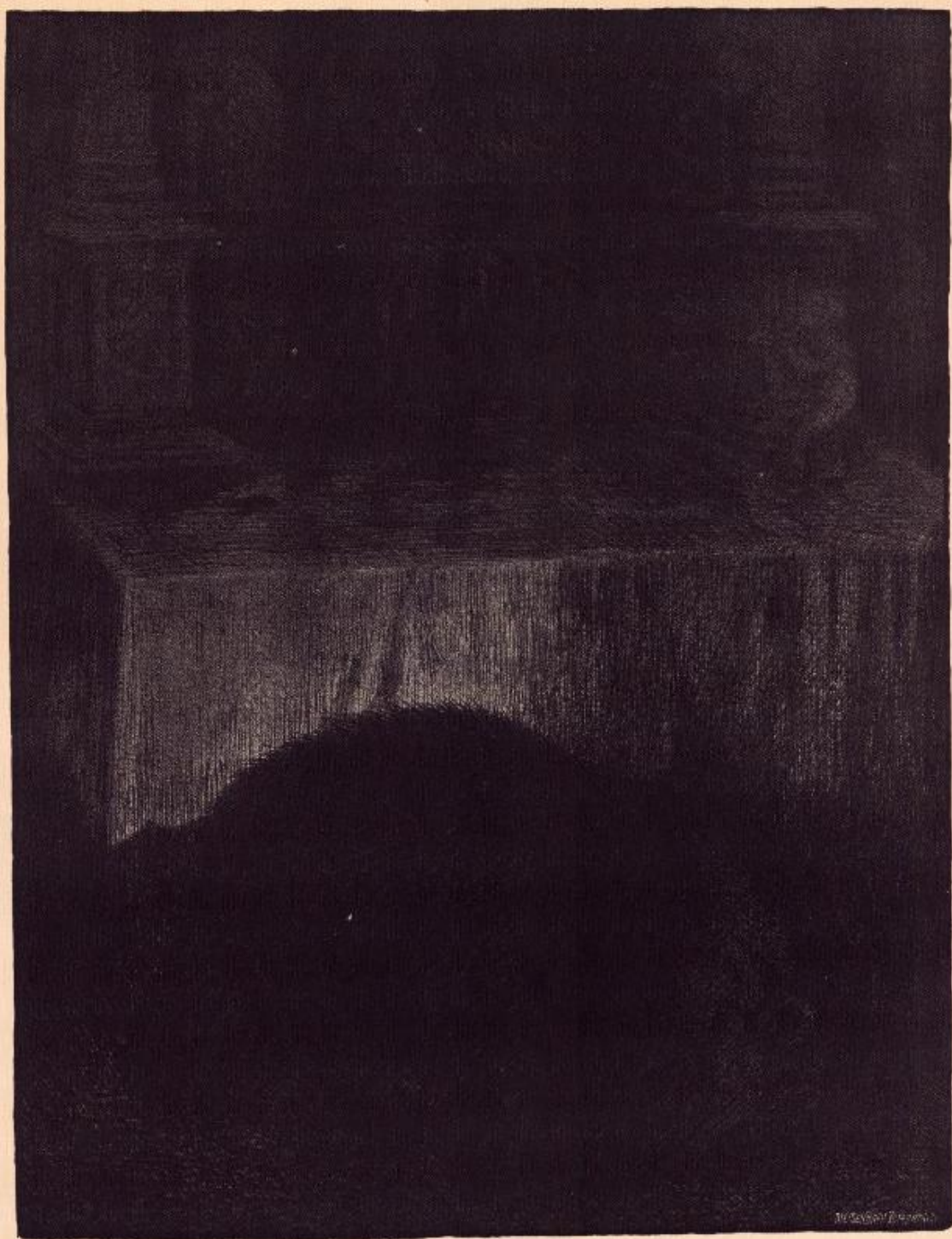
griber skytten raskt sit ildjern,
kaster over kirketaget.

Døren med den rustne nøgel
staar halvaaben.
Mørkt og muggent ser det ud.
Sne er føket ind paa gulvet,
knirker under skyttens fødder,
mens han sætter plumpe fodspor
i de myge hvide fonner.

Midt paa gulvet staar en klokke
som er dumpet gennem taget,
flere hænger høit deroppe.
Klangen gav nok en af dem,
da den rammed blev af pilen.
Rundt omkring i alle kroge
hvor kun svage lysglimt trænger
frem fra gluggerne fra oven,
hænger is i lange tapper.
I den gamle morkne kirke
glemt i fattig ensomhed,
blinker de som diamanter.

Tys! — Han hører aandedrag.
Foran alteret derborte

ligger noget svart og loddent.
Skytten nærmer sig forsigtig.

Bamse Brakar! —
Skogens konge,
slumrer sødt ved alterets fod.
Smasker, patter trygt paa labben,
drømmer i sit vinterhie.

Han er konge over skogen.
Konge i den store stilhed,
der hvor gran paa gran sig klemmer
sammen paa en vældig ryg.

lodden, lubben, som hans egen.
Over gamlens kongerige,
løfter høifjeldet i solglans
høit sin seierstolte linje.
Dybt dernede myr og tjern,
damper fuld af eventyr.
Snart skal vaarsol flække marken,
blaaveis sprette overalt,
granen tyte fed af kvade,
humlebol og jordbær friste
molter, blaabær, kreklings, tranbær,
tuer fuld af tyttebær.
Tænk at vælte sig i myren,
slaa en ku, saa skallen knækker
som — — —

— — — da borer skyttens pil
tværtigjennem bjørnebringen.

Væk er alle fagre drømme.
Bamsen ruser op paa to,
blodet flømmer rundt om alteret.
Med sin ryg mod alterbordet,
vil han favne bryst mod bryst
den som vækked ham til døden.
Og med brøl saa kirken ryster
synker skogens konge sammen.

Saa tar skytten fat i gamlen,

trækker laadne pelsen af ham.
Nagler den til kirkevæggen
som et minde om sin færd.

Mange mange Herrens aar,
gamle rester hung af pelsen
paa den morkne kirkevæggen.
Mindte om den djærve skytte
og den tid da Bamse Brakar
søgte ind til Herrens bord.

Minder minder, gaar tilbage,
medens tiden fremad iler,
blir saa morkne og saa rare,
fillen blot af bjørnepelsen.

Tiuren spiller.

Naar sneen synker blødt og mildt i millioner hvide fnokker, ned blandt de mørke graner, og dækker dem med sine fantastiske hvide skikkelser, da kommer troldfuglen brusende. Tung og mægtig dumper den ned i den høieste grantop.

Skinnende svart med brændende røde øinebryn sidder den deroppe og drømmer den ensomme tungsindige granskogs underlige eventyr. Dernede mellem skjæggrede kvistede stammer tusler det om, stort og stille:

Hvor skogen nu løfter sig top i top laa engang en stor bygd. Mennesker bodde og bygde der. Der reiste sig huse og kirke, akre og eng stode frodige og grønne, der lød glade stemmer, og klang fra de beitende kjørs bjælder. Saa kom der en dag en styg gammel kjærring i rødt sjørt, med en rive og en soplelime. Langt, langt fra de fjerne lande kom hun, og hvor hun kom der døde alt folket. Og stygga for over hele Norges land, krafted sig over top og tind, sople og raket paa kryds og tvers, til det hele land laa i glemsal og

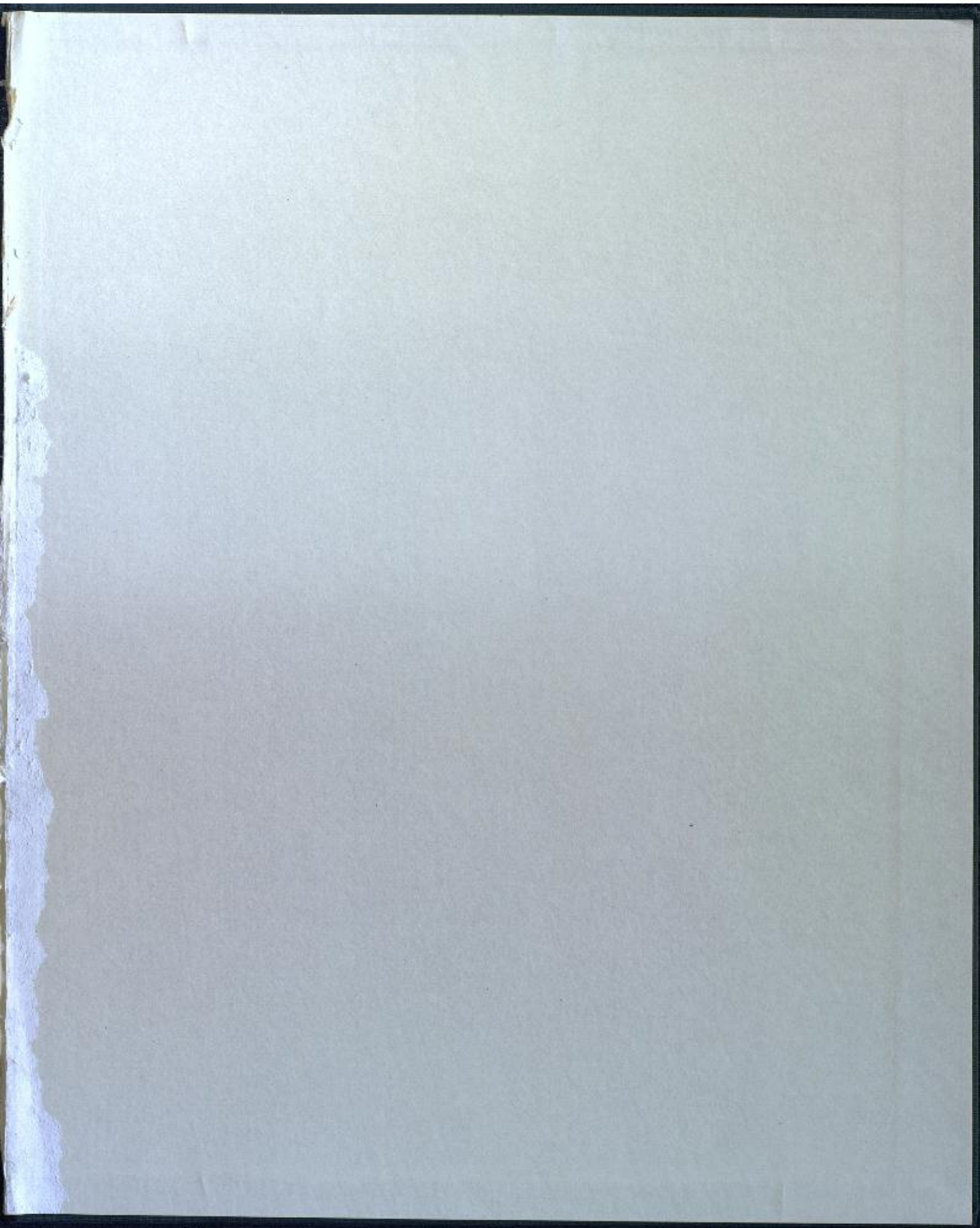
øde. I det høie, ensomme land hused tilslut bare alle mørkets vætter. Draugen hylte og skreg ved havet og nøkken jamred i hvert tjern. Hele følger af forunderlige huldrefolk kom og svandt med laut og spil, fra haug til haug. Men om kvældene naar mørket faldt paa, da aabnede sig stille og lydlost vældige porte i de høie fjelde, og ud af glimmer og glans labbede de store lodne trold. — — —

Og troldfuglen deroppe i grantoppen lytter med lukkede øine til det tuslende eventyr. Og kvælden sænker sig, den svarte slumrende fugl svinder ind i mørket. Da løfter der sig tilslut bare en vældig sort masse hvorover maanen stikker op sit forundrede fjæs — titter over en vældig lodden ryg ind i den mørke eventyrverden.

Men naar første gry af morgenen kommer, ryster troldfuglen sine brusende fjær, og slaar sine vilde klunk over den ensomme natur med de underdelige eventyr.

Da leiker tiuren.

Depotbiblioteket

94sd 06 137

F

